

Jill Mansell

Ehkä tällä
kertaa

Ehkä tällä kertaa

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Ehkä tällä
kertaan

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *Maybe This Time*
Copyright © 2019 Jill Mansell
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-078-3

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Tätä se siis oli, maaseutu. Ei hän ihan ensi kertaa maalla ollut, mutta käynnit siellä olivat jääneet vähiin. Tämänkertainen käynti sitä vastoin oli hyvin merkityksellinen ja henkilökohtainen.

Mimi astui urheasti junasta ja hengitti kevätnurmen, vastapuhjenneiden lehtien ja kostean maan vihreää tuoksua. Siihen sekoittui pienoinen lehmänlannan lemahdus, joka ilmeisesti kantautui radan toisella puolella puiden lomasta näkyvältä pellolta. Pari mustavalkoista lehmää kohotti laiskasti päätään, kun juna lähti asemalta, ja käänsi sitten häntää heilauttaen huomionsa takaisin tärkeämpään tehtävään, ruohontuppaiden nyhtämiseen.

Tämä oli taatusti maailman pikkuruisin juna-asema, oikein soma kylläkin, joka koostui yhdestä ainoasta luonnonkukkien ja rikkaruohojen täplittämästä raiteesta ja pienestä kivirakenteisesta katoksesta. Pikku asema varmaan pyörtyisi, jos joskus näkisi Paddingtonin valtavan asemarakennuksen. Huteraa metalliporttia kohti mennessään Mimi tajusi tehneensä perustavanlaatuisen virheen kun oli olettanut, että aseman ulkopuolella olisi ystävällinen paikallinen taksikuski valmiina palvelukseen.

Ainoa toinen junasta asemalle jäänyt matkustaja, kuusikymppinen ruskeaan ruutuhameeseen ja julmetun järkeviin

nauhakenkiin sonnustautunut nainen, pyysi tuskastuneesti tietä, kun Mimi jäi epäroiden portille.

”Ai, anteeksi! Minä vain... luulin, että täällä olisi taksi-asema.”

Naisen kulmakarvat kohosivat. ”Todellako?”

”Tulin juuri Lontoosta”, Mimi selitti. ”Kyllähän minä tiesin, että asema olisi pieni, mutta en tajunnut, ettei täällä olisi... yhtään mitään.”

”No, ei ole. Oppia ikä kaikki.”

Avuliasta. Mimi yritti uudestaan. ”Voisitko näyttää, missä päin bussipysäkki on?”

Nyt nainen katsoi Mimiä aivan kuin hän olisi laskeutunut Marsista. ”Ei täällä ole bussipysäkkiä. Koska täällä ei ole busseja.”

Mitä?

”Mutta sehän on järjetöntä. Miten minä sitten pääsen sinne, minne haluan?”

Rouva Ruutu otti autonsa avaimet ja kysyi kärsimättömästi: ”Minne sinä olet menossa?”

Luojan kiitos. Mimi säteili helpotuksesta. ”Goosebrookiin.”

”Siinä tapauksessa sinun on käännyttävä kujan päästä vasemmalle ja jatkettava siitä suoraan eteenpäin. Seuraa tienviittoja.”

Ja uskomatonta kyllä, nainen kääntyi niine hyvineen pois päin, marssi likaisen tummansinisen Volvon luokse, joka oli surutta pysäköity puolittain voikukkien peittämälle pientareelle, puolittain tielle. Asetuttuaan ratin taakse ja avattuaan auton ikkunat hän teki näppärän, tiukan käännöksen ja viittoi Mimiä siirtymään pois tieltä.

”Kuule, voisitko heittää minut perille?” Mimi kysyi epätoivoisena. ”Olisin tosi kiitollinen –”

”Olen pahoillani, mutta menen vastakkaiseen suuntaan.”
Nainen ei kuulostanut yhtään pahoillaan olevalta.

”Mutta miten minä sitten pääsen Goosebrookiin?”

Nainen pudisti säälivästi päätään. ”Onhan sinulla jalat. Kaksi kaiketi täysin toimivaa jalkaa. Voi kuulostaa hurjalta, mutta mitä jos yrittäisit ottaa ne käyttöön.”

Ja nainen kaasutti tiehensä kapeaa kujaa pitkin juuri kun aurinko meni pilven taakse ja ensimmäiset isot sadepisarat alkoivat putoilla taivaalta.

Se ystävällisistä paikallisista asukkaista ja maaseudun viehätystyksestä.

Tuntia myöhemmin Mimi oli taivaltanut hyvän matkaa, joskin litimärkänä. Onneksi hänellä ei ollut korkokenkiä jalassa. Tosin eivät ballerinatkaan paperinohuine tasapohjineen kaikkein mukavimmat kävelyjalkineet olleet, sillä öljysoran jokainen muhkura tuntui niiden läpi. Viikonloppulaukku painoi olkapäätä; kunpa hän olisi ottanut sen sijaan punaisen vetolaukkunsa.

No, matkaa oli takana jo kuusi kilometriä ja jäljellä enää puolitoista. Sadekin oli lakannut. Taivas oli taas sininen, linnut lauloivat, esikot pilkottivat pensasaitojen alta ja tien oikealla puolella aurinkoisella niityllä kirmaili lampaita, joista osalla oli vastasyntyneitä karitsoja –

Mimi pysähtyi kauhuissaan siihen paikkaan ja tajusi heti, mistä oli kyse. Televisiossa oli juuri pari päivää aiemmin kerrottu, kuinka laitumilla oli käyty raa’asti hevosten kimppuun, ja nyt niin tapahtui aivan hänen silmiensä edessä, mutta tällä kertaa kohteena oli lammas.

Järkytys ja adrenaliini syöksähtivät Mimin suoniin. Hän pudotti painavan laukkunsa, loikkasi matalan aidan yli ja ryntäsi rinnettä alas kohti hahmoa, joka oli puolittain näkymättömissä vesakon takana, mutta ei kuitenkaan niin paljon,

että raivoisa kamppailu maassa rimpuilevan lampaan kanssa olisi jäänyt piiloon.

”Herrajumala, *lopeta...*” Mimi lisäsi vauhtia juostessaan korkean, paljaita sääriä vasten iskeytyvän heinikon läpi. ”Mitä sinä oikein teet? Irti siitä lampaasta!”

Farkkuihin ja tennispaitaan pukeutunut mies kohotti katseensa ja jatkoi Mimistä piittaamatta kamppailua selällään makaavan lampaan kanssa, jonka pikku jalat sätkivät raivokkaasti ilmassa, kun se yritti päästä pakoon.

”Lopeta, *lopeta heti paikalla!*” Mimi huusi ja pysähtyi liukuen muutaman metrin päähän miehestä siltä varalta, että tämä olisi puukkoa mukanaan kantava mielipuu. ”Jätä se poikaparka rauhaan tai minä soitan poliisille!”

Mies irrotti äkkiä otteensa lampaasta ja nousi seisomaan, mikä sai Mimin astumaan pari askelta taaksepäin. Hän ei ollut ajatellut asiaa loppuun asti – mitä jos mies todella oli mielipuu?

”Anna kun arvaan.” Mies heilautti märät hiukset silmiltään, tarkasteli Mimiä ja pani merkille vaaleanpunavalkoraitaisen jakun, lyhyen valkoisen kellohameen ja hopeanväriset balle rinat. ”Sinä et ole täkäläisiä.”

Hyvä uutinen oli, että miehellä ei ollut asetta. Hänellä oli myös miellyttävä ääni, huvittunut ja hieman venyttelevä. ”Se, että minulla on hopeiset kengät, ei oikeuta luokittelemaan minua kaupunkilaiseksi”, tokaisi yhä juoksupyrähdyksensä jäljiltä läähättävä Mimi.

”Pitää osin paikkansa.” Mies nyökkäsi myöntymisen merkiksi. ”Tosin se, että puhuit *poikaparasta*, oli aika selvä johtolanka.”

”Älä saivartele. Minä yritin estää sinua hyökkäämästä elukkaparan kimppuun”, Mimi huomautti. ”Ei minulla ollut aikaa kaivaa esiin kiikaria ja vilkaista sen sukuelimiä.”

Se oli näköjään hulvattoman hauskaa; mies puri nyt huul-
taan ja yritti parhaansa mukaan olla nauramatta. ”Tämän
rodun urospuolisilla lampailla on sarvet. Ja niitä sanotaan
pässeiksi.”

”No, sinä et kohdellut sitä mitenkään lempeästi.” Mimi-
tä alkoi tuntua, että hän oli häviämässä tämän taistelun, ja
hän hätkähti, kun lammas päästi pitkän, uhkaavan määkäi-
syn. ”Eläimille ei pidä olla julma, ettäs tiedät.”

”Okei, anna minun selittää. Se on tiineenä.” Mies nyök-
käsi kärsivällisesti. ”Ulkonäöstä päätellen se kantaa kahta
karitsaa.”

Mimi oli kauhuissaan. ”Sitä suuremmalla syyllä sitä pitää
kohdella hellävaroin!”

Mies hymyili. ”Sade on kastellut sen turkin litimäräksi. Ja
sillä on iso maha. Kun se kävi makuulle maahan, se kierähti
selälleen, jäi siihen jumiin eikä pääse ylös. Jos sen jättää noin
tuohon, se kuolee. Joten jos haluat olla avuksi, niin tule tänne
ja auta minua saamaan se jaloilleen.”

Ruoho oli märkää ja liukasta, ja tiine uuhi painoi tuhotto-
masti ja kiemurteli kaiken aikaa, mutta parin minuutin äheltä-
misen, kiskomisen ja määinnän jälkeen he lopulta onnistuivat
saamaan sen jälleen pystyasentoon.

Mies, joka ei ollut puukkoa heiluttava mielipuoli, piti lam-
paan kookasta ruumista sääriään vasten ja antoi sille aikaa
tointua. Sitten hän päästi sen irti, ja se laukkasi taakseen kat-
somatta muun lauman perään.

”Ei edes kiittänyt”, Mimi huomautti.

”Ei niin. Siltä on turha odottaa kiitoskirjettä tai -soittoa.”
Kun he lähtivät laitumen rinnettä ylös, mies sanoi: ”Sinä pär-
jäsit joka tapauksessa hyvin, autoit pelastamaan sen hengen.
Ei hassummin kaupunkilaiselta.”

”Kiitti. Ja anteeksi, että huusin sinulle.”

”Ei mitään. Sinä tarkoittit hyvää. Minne sinä muuten olet menossa?”

”Goosebrookiin.” Mimi mietti, kuinka pahasti hänen kasvonsa kiilsivät, mutta ei halunnut jäädä kiinni yrityksestä kohentaa ulkonäköään, joten hän vain pyyhkäisi vaivihkaa takinhihalla otsaansa.

”Kappas, minä asun siellä.” He tulivat tielle johtavalle portille, ja Mimi näki nyt, että portin pielessä istui tummanruskea terrieri miestä odottamassa. Mies irrotti hinnan portinpylvästä ja sanoi: ”Tässä on Otto. Ja minä olen Cal.”

”Ja onko tuo sinun lammaslaumasi?” Mimi tajusi vasta jälkikäteen, että mies oli varmaan maanviljelijä.

”Ei, lampaat eivät ole minun.” Hän virnisti. ”Minä pysähdin vain auttamaan nuorta lammasneitoa hädässä.”

Otto nousi takajaloilleen ja tönäisi kuonollaan Mimin kättä innokkaana saamaan huomiota. Mimi rapsutti sen korvia, joista toinen oli pystyssä ja toinen lurpassa, ja sanoi: ”Hei vaan, voi miten suloinen sinä olet.” Sitten hän kohotti katseensa Caliin. ”Minä olen Mimi. Tai oikeastaan Emylia, mutta yleensä minua sanotaan Mimiksi.” Nyt kun lammas ei enää vienyt hänen huomiotaan, hän huomasi, että Calilla oli suora kiiltävä tukka, jonka aurinko oli raidoittanut liki valkoiseksi. Hänen kulmakarvansa ja ripsensä olivat tummat ja ruskeiden silmien valkuaiset hyvin valkoiset. Hänellä oli oliivinvärisen iho, ulkoilmaihmissen rusketus ja atleettinen ruumiinrakenne.

”Hauska tavata, Mimi. Kuinka pitkäksi aikaa sinä olet tänne tullut?”

Mimi ei voinut olla piristymättä; oliko Cal tutkiskellut häntä samaan aikaan kun hän oli tutkiskellut Calia? Harmi

vain, että hän ei ollut parhaimmillaan. Ääneen hän sanoi: ”Vain pariiksi päiväksi.”

”Majoitutko johonkin lomamökkiin?”

Ja nyt Mimin pulssi kiihtyi epämiellyttävästi, kuten hänelle yhä tällaisessa tilanteessa aina kävi. Hänen olisi pitänyt jo tottua asiaan kaikkien näiden vuosien jälkeen. Hän ryhdistäytyi. ”En, menen isäni luokse. Hän asuu Goosebrookissa.”

Cal näytti yllättyneeltä. ”Niinkö? Kuka sinun isäsi on?”

”Odotä hetki, laukkuni jäi...” Mimi kääntyi ennen kuin Cal ehti nähdä värin hulvahtavan hänen poskilleen, juoksi kujaa takaisinpäin kiviaidan ja ruohikon yhtymäkohdassa olevaan notkelmaan, jonne oli laukkunsa heittänyt. Mimi rakasti isäänsä suuresti eikä hävennyt häntä, mutta aina kun ihmiset saivat tietää, kenen tytär hän oli, seurasi tukala hetki, jolloin hän sai kuulla milloin mitäkin.

Yhdentekevien ihmisten reaktiot eivät aina häirinneet häntä, mutta silloin kun tapasi jonkun josta vaistomaisesti piti, tilanne oli ahdistava, sillä sellaisen ihmisen suusta ei halunnut kuulla epäkohteliaita tai suorastaan vihamielisiä kommentteja.

Kunpa Cal ei esittäisi sellaisia.

Mimi valmistautui henkisesti ja kiiruhti takaisin Calin ja Oton luokse. Hän piti laukkuaan ilmassa – kuin idiootti – ja sanoi: ”Löytyi! Matkatavaroitaan ei kannata koskaan jättää ojaan!”

Mimiä silmät kiinnostuksesta kirkkaina katsova Otto heilutti häntäänsä.

Myös Cal katseli häntä kiinnostuneena ja sanoi: ”Saanko arvata?”

”No jos haluat.” Halusiko Cal tosiaan tietää, mitä hänen laukussaan oli? Okei, jos Cal osaisi kertoa, että siinä oli

harmaavalkoinen elefanttikuviainen yöpuku, Fortnum and Masonin hedelmäkakku ja puoli tusinaa kovakantista dekkaria, se olisi todella vaikuttavaa ja –

”Oletko sinä Dan Huishin tytär?”

Mimi tuijotti häntä. ”Olen! Miten ihmeessä sinä tiesit?” Isä oli juuri eilen kertonut, että kukaan kyläläisistä ei tiennyt hänen olemassaolostaan.

Cal kohautti harteitaan ja sanoi yksinkertaisesti: ”Sinä olet hänen näköisensä.”

”Ai. Ihanko totta? Tai siis kai meissä on vähän samaa näköä, mutta ihmiset eivät yleensä huomaa sitä. Muistutan enemmän äitiä.”

”Minulla on hyvä huomiokyky.” Cal hymyili. ”Teillä on samanlaiset silmät. Vihreät, syvällä päässä. Hiuksia sinulla kyllä on vähän enemmän kuin isälläsi.”

”Siinä kilpailussa minä olen ehdoton ykkönen.” Mimi pöyhi kellanruskeita hiuksiaan, jotka riistäytyivät aina saateella kurittomiksi.

”Me emme tienneet, että hänellä on tytär. Oletko täällä ensimmäistä kertaa?” Cal epäröi varuillaan oleva ilme kasvoillaan. ”Tietääkö hän, että olet tulossa tänne?”

”Pelkäätkö, että minua saattaa odottaa jymy-yllätys?” Mimi kysyi hänen huolenpidostaan liikuttuneena. ”Ei hätää. Tiedän, että isä on homo.”

Cal näytti helpottuneelta. ”Huh, ehdin jo huolestua. Ajattelin hetken, että isäsi saattaisi elää salaa kaksoiselämää.”

Mimi tiesi nyt, että Cal oli mukava ihminen; hänen suustaan ei pääsisi mitään ennakkoluuloista tai törkeää kommenttia. ”Äiti ja isä erosivat seitsemän vuotta sitten, kun olin viidentoista”, Mimi sanoi. ”Aluksi se oli tietysti järkytys, mutta me olemme päässeet siitä yli. Ja neljä vuotta sitten isä tapasi Marcuksen.”

”Marcuksen, aivan.” Cal nyökkäsi nyt selvästi vakuuttuneena, että mitään *Eastenders*-tyylistä kohtausta ei syntyisi.

”Ja kyllä, he tietävät tulostani. Isän piti tulla minua viiden junalle vastaan, mutta lähdin puoleltapäivin töistä, ehdin aiempaan junaan ja ajattelin, että olisi kiva hypätä asemalla taksiin ja säästää isä vastaantulon vaivalta.”

”Taksiin?” Cal näytti huvittuneelta.

”No, nyt tiedän tilanteen. En odottanut, että asema olisi täysin autio. Maaseutu ei ole erikoisalaani.” Mimi kohautti olkapäitään. ”Sama se. Sainpahan sen sijaan seikkailun. Ja me olemme kohta perillä. Vau, katso mikä näköala.”

He olivat tulleet kukkulan laelle, jolta Goosebrook avautui kaikessa idyllisessä, keväisessä komeudessaan. Rakennusten hunajanvärinen Cotswoldsin kalkkikivi tasapainotti yltäkylläistä vehreyttä ja puutarhojen kirkkaanväristä kukkaloistoa.

Kirkontorni kohosi korkealle taivaalle, talorykelmän katot hohtivat okrankeltaisen ja harmaan kirjavana, ja kirkon edustalla, kylän yhteisellä nurmialueella, näkyi lapsia vanhempi-
neen. Kylässä oli muutama kauppa – ei kovin monta, sen Mimi tiesi – ja suosittu pubi, Black Swan nimeltään. Ja kylän läpi mutkitteli auringonvalossa hopeisena kimmeltelevä puro, jonka yli kaareutui vanha kivisilta.

”Goosebrook on aika kiva paikka asua”, Cal sanoi samalla kun Otto tempoi hihnaansa saadakseen kiinni sitä härnäävän, juuri ja juuri sen ulottumattomissa kieppuvan perhosen.

”Se on kaunis. Vähän erilainen kuin Lontoo.” Pelkkä puh-
taan, raikkaan ilman hengittäminen oli elämys. Toisaalta käte-
vien noutoruokapaikkojen puute vaatisi totuttelua. Mimi ei ollut varma, pystyisikö tulemaan toimeen ilman kotinurkilla olevaa Burger Kingiä.

”Miten isäsi ja Marcus ovat kotiutuneet Goosebrookiin?”

”He rakastavat maaseutua. Ja asumista täällä Cotswoldsissa. Kaikki alkaa varmasti sujua hyvin”, Mimi sanoi. ”Ihmisiin tutustuminen vain vie aikansa, varsinkin heidän tapaukses-
saan. He toivovat, että ihmiset pitäisivät heistä, mutta muu-
tamat kyläläiset... no, olisivat voineet olla ystävällisempiäkin. En tarkoita nyt sinua”, Mimi lisäsi nopeasti. ”Muutamat iäk-
käämmät ihmiset ovat olleet vähän vaikeasti lähestyttäviä.”

Cal nyökkäsi. ”Uskon sen. Mutta ei se homoudesta johdu.”

Helppohan Calin oli niin sanoa, mutta miten hän voi olla siitä varma? ”Eikö? Mistä se sitten voi johtua? Isä ja Marcus ovat tosi kivoja.”

”Vanhasta kunnan nurkkakuntaisuudesta, epäluulosta vie-
raita kohtaan.” Cal kohautti olkapäitään. ”Se ei ole muuttunut mihinkään. Uusia asukkaita pidetään kyläläisinä vasta kun he

ovat asuneet täällä hyvän aikaa, sillä miksi vaivautua tutustumaan heihin, jos he ovat tulleet vain käväisemään ja lähtevät pian pois? En sano, että se on oikein”, Cal lisäsi. ”Mutta niin täällä on aina ajateltu. Ja vanhat kyläläiset paheksuvat erityisesti niitä, jotka ostavat täältä kakkoskodin ja jättävät sen lopulta kuukausiksi tyhjilleen. Bay Cottagelle – isäsi talolle – kävi juuri niin ennen kuin isäsi ja Marcus ostivat sen. Se on syynä kyläläisten varautuneisuuteen – he eivät halua, että niin käy uudestaan.”

”Se on ymmärrettävää. Hyvä tietää.” He siirtyivät tien-sivuun, kun heidän ohitsean ajoi pakettiauto, jonka kuljettaja heilautti Calille iloisesti kättä. ”Kuinka kauan sitten menee ennen kuin tulokkaat hyväksytään kunnan kyläläisiksi?”

”Ei kovin pitkään, vain kolmisenkymmentä vuotta.” Cal virnisti. ”Kaikkein epäluuloisimmilta se vie ehkä viisikymmentä vuotta. Oletko varma, ettet halua minun kantavan tuota?”

”Minä pärjään kyllä”, Mimi sanoi päätään pudistaen. Hänen jalkapohjiaan poltteli, ja laukku painoi harteita, mutta he olivat nyt melkein perillä. ”Ja kiitos ennakkovaroituksesta. Kerron isälle ja Marcukselle, mitä sanoit. Heitä helpottaa kuulla, että varautuneisuus ei johdu siitä, mistä he ovat luulleet sen johtuvan.”

Mimikin oli helpottunut; hän tunsi itsensä huolehtivaiseksi äidiksi, joka oli saatu vakuuttuneeksi siitä, että hänen arat lapsensa sopeutuisivat uuteen kouluunsa.

”Takaan, että tilanne helpottuu”, Cal sanoi. ”Ja toivon, että he jäävät kylään. Kuka tietää, vaikka näkisimme teidät kolme myöhemmin pubissa.”

”Isä ei juuri juo.” Mimi arvasi, että pysyttelevinen poissa Black Swanista ei ollut auttanut isää ja Marcusta.

”Saa sieltä ruokaakin. Se on mukava kokoontumispaikka. Siellä ei laskeudu heti samanlainen hiljaisuus kuin O. K. Corralin taistelussa Villissä lännessä, jos he astuvat ovista sisään.”

Calin tummat silmät tuikkivat huvittuneisuudesta. ”Kerron heille tuonkin”, Mimi sanoi.

”Mitä enemmän he osallistuvat yhteisiin rientoihin, sitä paremmaksi tilanne muuttuu. Ymmärrän kyllä, että joskus se on varmasti hankalaa.”

”On ollut.” Mimi nyökkäsi.

”Ei sinullakaan ole ollut helppoa”, Cal sanoi. ”Varsinkin, jos olit viidentoista ja tieto tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta sinulle ja äidillesi... elleivät vanhempiesi välit olleet katkenneet jo vuosia aiemmin. Ei, älä vastaa. Asia ei kuulu minulle. Anteeksi.” Cal pudisti päätään. ”Minä kyselen joskus liikaa pysähtymättä ajattelemaan, onko se sopivaa.”

Mimi tiesi jo kokemuksesta, että jotkut halusivat epätoivoisesti kuulla kaikki hekumalliset yksityiskohdat, kun taas toiset tunsivat vain myötätuntoa. Hän tiesi vaistomaisesti, että Cal kuului jälkimmäiseen leiriin.

Sitä paitsi yksityiskohdat olivat kaukana hekumallisista.

”Ei haittaa”, Mimi rauhoitteli. ”Äiti ja isä tekivät parhaansa, jotta tilanne olisi ollut minulle mahdollisimman helppo. Olin tietysti onneton, kun he erosivat ja isä muutti pois, mutta en tiennyt eron todellista syytä. Se puoli erosta oli varmasti vaikeampi äidille, sillä hän tiesi totuuden, joka oli tullut hänelle valtavana järkytyksenä. Puoli vuotta myöhemmin vanhemmat istuttivat minut alas ja kertoivat eron syyn. Ja se oli... no, outoa. Tavallaan aika traumaattista, mutta toisaalta valaisevaa, sillä en ollut kyennyt ymmärtämään, miksi vanhemmat eivät voisi pysyä yhdessä.” Mimi piti tauon muistaen

yhä joka ainoan hetken siitä sateisesta lauantai-iltapäivästä. ”Kävin läpi koko tunneskaalan. Siinä iässä kaikki vanhempien seksielämään liittyvä on oksettavaa, joten tieto isän seksuaalisesta suuntautumisesta ei ollut kivaa. Mutta toisaalta hän oli yhä isäni, jota rakastin hurjasti.”

”Siitä selviäminen ei varmaan ollut helppoa”, Cal sanoi.

”Koulu oli pahin. Jotkut olivat siellä ihania, toiset taas kamalia.” Mimiä puistatti. ”Pääasiassa pojat, joista asia oli hervottoman hauska, eivätkä he voineet lakata pitämästä meitä pilanaan. Voit kuvitella, millaista skeidaa sain kestää.”

”Ei mikään ihannetilanne siinä iässä”, Cal sanoi.

”Teini-ikäiset osaavat olla julmia. Voin kertoa, että sitä oppi nopeasti, ketkä olivat oikeita ystäviä.” Mimi irvisti. ”Ainakin se kasvatti luonnetta.”

”Lyön vetoa, että pahimmat kiusaajat olivat niitä, jotka kamppailivat salaa omien tunteidensa kanssa.”

”Aivan! Juuri niin! Koulun jalkapallojoukkueen kapteeni oli kuukausia hirveä minua kohtaan, sanoi isästä kaikkea todella ilkeää... ja viime jouluna näin Facebookista, että hän oli lähdössä Losiin poikakaverinsa kanssa. Niinpä lähetin hänelle ystävällisen viestin, jossa toivotin hyvää matkaa.”

”Pyysikö hän anteeksi kaikkea sitä, mitä oli koulussa sanonut?”

”Ei tietenkään. Hän saattaa olla nyt homo, mutta ei se estä kuin taikaiskusta häntä olemasta todellinen ääliö.”

”Ääliöt ovat tylsiä.” Cal virnisti. ”Kerro itsestäsi. Missä päin Lontoota sinä asut? Jollain upealla asuinalueellako?”

”Hmm, en sanoisi ihan niinkään.” Mimi näki mielessään ränsistyneen rakennuksen, jota kummoisemmasta hänellä ei ollut ollut varaa hankkia kimppakämpää, ja kuvitteli, miltä se näyttäisi keskelle heitä ympäröivää täydellistä maalais-

maisemaa pudotettuna. ”Minä asun Bermondseyssä vikto-
riaanisessa rötiskössä, johon häikäilemätön vuokraisäntä on
sullonut kaksitoista asukasta tilaan, johon mahtuu kuusi.
Mutta sellaista keskustassa asuminen on, jos ei ole rikas, ja
siihen tavallaan tottuu. On oltava välittämättä varjopuolista,
rotista ja asukkaista joiden kanssa ei haluaisi asua yhdessä,
ja oltava tyytyväinen, että on jokin asuinpaikka. Ystäväni
Kendra asuu viereisessä huoneessa, ja hän on aivan ihana,
joten me pysyttelemme pääosin toistemme seurassa. Ja se on
ihan kivaa asuinaluetta. Tosin vähän erilaista kuin tämä.”
Mimi osoitti kumpuilevia kukkuloita ja heidän vasemmalla
puolellaan aaltoilevia vehnä-, maissi- tai mitä lie viljapeltoja.

”Lupaan, että mekin olemme täällä kivoja.” Cal kuulosti
huvittuneelta. ”Entä mitä sinä teet työksesi?”

”Olen PR-alalla.” Mimi piti tauon ja mietti, tunsiko Cal
termin, sillä kaikki lampaankasvattajat tuskin tiesivät, mitä
PR oli.

Mutta Cal kallisti päätään ja sanoi: ”Suhdetoimintaa. Tie-
dän, mitä se tarkoittaa. Oletko aina tehnyt sitä? Pidätkö
siitä?”

”Kyllä. Olen muutenkin tykännyt aina tehdä töitä.” Mimi
vilkaisi Ottoa, joka oli pysähtynyt nostamaan koipea voikukka-
ryvästä vasten. ”Ja aloitin työnteon nuorena. Kouluaikana jaoin
kolme kertaa viikossa lehtiä ja sitten ryhdyin lastenvahdiksi,
mitä tein todella paljon. Lukion jälkeen sain työpaikan matka-
toimistosta, mikä oli kivaa, mutta jonkin ajan päästä se alkoi
tuntua vähän liian toimistomaiselta ja rajoittavalta. Sitten
näin ilmoituksen, jossa haettiin PR-työntekijää, ja päätin
yrittää. Ja osoittautui, että se... oli ihan täydellistä!” Mimi
huomasi levittäneensä kätensä näyttääkseen, kuinka täydel-
listä. ”Siinä on oltava järjestelmällinen ja tehokas, niin kuin

olenkin, ja siinä vaaditaan nopeaa reagointia, josta nautin, ja kun asiat menevät pieleen, ne on saatava nopeasti kuntoon... ja kun keksii jonkin hienon ratkaisun, joka toimii kuin unelma, saa suitsutusta ja asiakkaat ovat haltioissaan siitä, että on ollut niin fiksu. Sen parempaa tunnetta ei olekaan!”

Mimi kuuli innostuneisuuden äänessään ja tiesi intoutuneensa liikaa, mutta hän ei voinut hillitä itseään, sillä silloin kun rakasti työtään niin paljon kuin hän omaansa, oli vaikea suhtautua siihen huolettomasti ja tyynen rauhallisesti. ”Älä naura”, hän sanoi, sillä Cal yritti selvästi pidätellä naurua. ”Tiedän, että kuulostan Julie Andrewsilta *Sound of Music*ssa, mutta aamulla herätessäni en oikeasti malta odottaa, että pääsen töihin. Jos minulla olisi varaa, tekisin sitä ilmaiseksi.”

”Tuota sinun ei varmaan kannata kertoa pomoillesi”, Cal sanoi hymyillen.

”Tiedän, mutta mitä minä voin sanoa?” Mimin kädet heiluiivat taas omia aikojaan. ”Minulla oli onnea, kun löysin aivan täydellisen työpaikan. Mitä enemmän yrittää, sitä enemmän ihmiset arvostavat, ja minä olen riippuvainen kehujen saamisesta. Olen vielä yksi yrityksen nuorimmista työntekijöistä, mutta tiedän, että voin yletä, enkä malta odottaa sitä. Nau-ratko sinä yhä?”

”Ei tulisi mieleenkään. Minusta on hienoa, että olet noin innostunut työstäsi.” Cal matki hänen eleitään ja sanoi: ”Ja kunnianhimoinen.” Lisää käsillä huitomista. ”Ja motivoitunut.” Cal otti askeleen sivulle, kun Mimi oli huitaisevinaan häntä, ja sanoi: ”Ei, ihan totta, se on hienoa.”

”Minä olen löytänyt unelmatyön ja olen siinä hyvä.” Mimi toivoi, ettei kuulostanut liian itsevarmalta. Aloitettuaan työt PR-toimistossa hänen oli pitänyt oppia olemaan itsevarma pystyäkseen tekemään asiakkaitaan ja heidän tuotteitaan

tunnetuiksi, mistä hänelle maksettiin. Siinä oli ollut opettelemista, sillä hän oli kasvanut perheessä, jossa jokainen oli vähätelty itseään, ja lisäksi hänen oli pitänyt lakata aristelemasta tuoda itseään esiin. Kuten hänen pomonsa niin mielellään sanoivat, heidän alallaan vaatimattomuus ei kaunistanut.

”Entä mitä sinä silloin teet, kun et ole töissä?” Cal kysyi.

”Ajattelen töitä”, Mimi vastasi rehellisesti. ”Suunnittelen hienoja kampanjoita ja keksin upeita uusia tapoja edistää asiakkaidemme imagoa ja tuotteiden menekkiä.”

”Entä seuraelämäsi? Vai onko se tuota?”

Cal esitti kysymyksen pilailien, mutta Mimi kohautti hartaitaan ja nyökkäsi. ”Aika lailla. Minä ja Kendra käymme joskus ulkona, mutta kumpikin on siinä yhtä huono. Kummallakin ura on nyt etusijalla.”

”Hienoa.” Cal nyökkäsi hyväksyvästi. ”Ei siis poikaystäviä?”

Mimillä ei ollut ollut poikaystävää kuukausiin, mikä ei ollut paha asia, kun otti huomioon miten huono tuuri hänellä oli miesten suhteen ollut. Elämä oli sinkkuna niin paljon helpompaa ja huolettomampaa. Hän puisti päätään. ”Mitä tuohon voi sanoa? Olen toivoton tapaus, työhullu vanhapiika. Ehkä löydän jonkun sitten, kun ura on päässyt kunnolla vauhtiin. Paitsi että saatan olla silloin ikivanha ja näyttää kurttuaiselta vanhalta kilpikonnalta, eikä kukaan halua minua. Mikä on minulle ihan oikein.”

Cal virnisti. ”Olen varma, että löydät jonkun. Jokaiselle kurttuaiselle naispuoliselle kilpikonnalle on miespuolinen kilpikonna, joka pitää häntä vastustamattomana.” Cal vilkaisi ympärilleen ja sanoi: ”Siirry tiensivuun...”

Takaa tuli auto, ja Mimi astui syrjään, katsoi olkansa yli ja huudahti tunnistessaan pölyisen ja rapaisen sinisen Volvon. ”Tiedätkö, kun tuo on?”

Volvo purjehti ohi, ja sen kuljettaja jätti heidät tarkoituk-
sellisesti huomiotta. ”Hän on Henrietta Mercer. Hän asuu
Fox Courtissa”, Cal sanoi. ”Miten niin?”

”Hän tuli samalla junalla kuin minä. Kun huomasin, että
asemalla ei ollut takseja, pyysin häneltä kyytiä.”

”Rohkea temppu. Mitä hän vastasi?”

”Käski minun kävellä.”

Cal purskahti nauruun. ”Kuulostaa ihan häneltä. Se, että
omistaa kylän suurimman talon, ei välttämättä tee ihmisestä
miellyttävää. Ei ainakaan Henriettasta. Älä sure”, Cal lisäsi,
”hän on samanlainen kaikille.”

Mimi virnisti ja oli nyt iloinen, että pistäväkatseinen van-
hempi nainen ei ollut suostunut ottamaan häntä kyytiin; hän
oli paljon mieluummin tavannut yhden Goosebrookin ystä-
väellisemmistä asukkaista. Puhumattakaan sen ihmisrotuun
kuuluvasta omistajasta.

”Mikä sinua huvittaa?” Cal kysyi.

”Ei mikään. Mielessäni muotoutunut vitsi.”

”Ai. Saanko kuulla sen?”

Calilla oli uskomaton hymy: ei liian flirttaileva, mutta
iloinen ja toisen huomioiva, niin että hymyn saajan mieliala
kohosi. Juuri kun Mimi oli ollut täysin varma, ettei kaivannut
miesten huomiota. ”Ehkä jonain päivänä”, Mimi vastasi.
”Vitsin kärki vaatii vielä työstämistä. Työstä puheen ollen,
mitä sinä teet työksesi?”

”Suunnittelen puutarharakennuksia, mittatilaustyönä
tehtäviä huvimajoja. Firma on pieni, mutta on hienoa
luoda yhdessä asiakkaiden kanssa jotain, josta on heille iloa
vuosikausiksi. Me olemme nyt perillä. Tämä on Goose-
brook.”

Kepeän kupliva kesäromanssi on lomalukemista viihdyttävimmillään

Mimi ihastuu Goosebrookin kylään ja sen asukkaisiin tullessaan tapaamaan sinne isäänsä. Tai no, koppava Henrietta on oma lukunsa. Kylässä on kiinnostavia nähtävyyksiä: on houkutteleva Paddy, on ystävällinen Lois ja sitten on Cal, jonka kanssa Mimi joutuu lammaspainiin jo ennen kättelyä.

Aika kuluu ja Mimi päätyy vierailemaan Goosebrookiin kerta toisensa jälkeen. Uraansa keskittyvällä Mimillä on Lontoossa poikaystävä ja parhaan kaverin kanssa kimppekämpä. Tästä huolimatta hänen olonsa on eniten kotoisa Goosebrookissa, etenkin Calin ollessa lähellä. Toisiinsa vetoa tuntevalla kaksikolla ovat tunteet kohdallaan, mutta ovatko elämäntilanteet ja aika koskaan sopivat rakkaudelle?

Jill Mansellin hauskojen, romanttisten ja ihastuttavan maanläheisten tarinoiden vietäviksi ovat antautuneet jo miljoonat lukijat ympäri maailman. Mansellin teos sopii kesän lukulistalle kuin pörriäinen hunajapyttyyn, ja tällä kertaa suristellaan lukumatkalle Cotswoldsin maaseudulle Englantiin.

